

Sygn. akt I C 1519/16

WYROK W IMIENIU RZECZYPOSPOLITEJ POLSKIEJ

Dnia 03 marca 2017r.

Sąd Rejonowy w Słupsku I Wydział Cywilny

w składzie następującym :

Przewodniczący: SSR Barbara Nowicka

Protokolant: E. B.

po rozpoznaniu na rozprawie w dniu 17 lutego 2017r. w S. sprawy

z powództwa (...) Sp. z o.o. S.K.A. z siedzibą w W.

przeciwko **J. C.**

o zapłatę 513,76 wraz z ustawowymi odsetkami

oddala powództwo.

Sygn. akt I C 1519/16

UZASADNIENIE

Powód (...) Sp. z o.o. S.K.A. z siedzibą w W., wniósł w dniu 15.04.2016 r. w elektronicznym postępowaniu upominawczym pozew o zasądzenie od **pozwanej J. C.** kwoty 513,76 zł wraz z odsetkami ustawowymi od dnia wniesienia pozwu do dnia zapłaty oraz o zasądzenie zwrotu kosztów sądowych w wysokości 30,00 zł, kosztów zastępstwa procesowego w wysokości 360,00 zł oraz zwrotu innych kosztów w wysokości 0,38 zł (opłata manipulacyjna dla dostawcy usług płatności).

W uzasadnieniu powód wskazał, iż roszczenie dochodzone niniejszym pozvem wynika z braku zapłaty przez pozwaną faktur nr:

- (...) - (...) z dnia 31.05.2015 r.,
- (...) - (...) z dnia 28.02.2015 r.,
- (...) - (...) z dnia 31.01.2015 r.,
- (...) - (...) z dnia 31.12.2014 r.,

wystawionych na podstawie umowy łączącej pozwaną z Centrum Usług (...) Sp. z o.o., której przedmiotem były usługi medialne, za które pozwana zobowiązał się płacić.

Ponadto powód domagał się rekompensaty za koszty odzyskiwania należności. Wskazał, że w dniu 10.12.2015 r. umową cesji zostały przeniesione wierzytelności z Centrum (...) Sp. z o.o. na powoda.

Postanowieniem z dnia 12.05.2016 r. Sąd Rejonowy Lublin-Zachód w Lublinie wobec stwierdzenia braku podstaw do wydania nakazu zapłaty na podstawie art. 505³³ § 1 k.p.c. przekazał sprawę do Sądu Rejonowego w Słupsku według właściwości ogólnej.

Pozwana J. C. złożyła odpowiedź na pozew, w której zakwestionowała dochodzoną pozew należność w całości. Zarzuciła, iż rozwiązała umowę telefonicznie w listopadzie 2014 r., ponieważ przenosiła działalność gospodarczą do innego punktu. Zgodnie z ustaleniami dokonanymi drogą telefoniczną terminal miał zostać odebrany w grudniu 2014 r. Pomimo zakończenia współpracy oraz wielokrotnych wezwań telefonicznych do obioru terminala kierowanych przez pozwaną, terminal został odebrany w kwietniu 2015 r. Pozwana zaprzeczyła również, aby kiedykolwiek otrzymała wezwanie do zapłaty w związku z nieopłaconymi fakturami wskazanymi w treści pozwu. O istniejącej zaległości pozwana dowiedziała się dopiero otrzymawszy odpis pozwu. Pozwana kwestionowała również zasadność dochodzonej przez powoda kwoty 173,48 zł tytułem rekompensaty z koszty uzyskiwania należności. Wniosła również o zwolnienie z obowiązku ponoszenia kosztów sądowych, powołując się na swoją trudną sytuację materialną powstałą nie ze swojej winy.

Powód pismem z dnia 21.11.2016 r. podtrzymał w całości żądanie pozwu oraz wskazał, iż zgodnie z postanowieniami umowy łączącej pozwaną z Centrum (...) Sp. z o.o. do wypowiedzenia umowy zastrzeżono formę pisemną pod rygorem nieważności. Ponadto podkreślił, iż dochodzona pozew kwota 173,48 zł stanowi równowartość kwoty 40,00 euro tytułem rekompensaty za koszty uzyskiwania należności oraz przytoczył orzecznictwo Sądu Najwyższego potwierdzające zasadność jej naliczania, bez konieczności wykazania, iż koszty te zostały poniesione.

Sąd ustalił następujący stan faktyczny:

W dniu 03.04.2013 roku doszło do zawarcia umowy o przyjmowanie zapłaty przy użyciu kart płatniczych pomiędzy J. C. a (...) Bankiem (...) Spółką Akcyjną z siedzibą w W., w imieniu i na rzecz której działali w oparciu o udzielone pełnomocnictwo przedstawiciele Centrum (...) Spółki Akcyjnej. We wstępie umowy wskazano, że eService jest instytucją autoryzowaną przez (...) jako tzw. (...) Provider oraz przez V. (...) jako tzw. T. Party Procesor oraz – zgodnie z umową agencyjną zawartą przez (...) – jest przedsiębiorstwem agencyjnym (...), działającym w zakresie pozyskiwania punktów akceptujących kart płatnicze ze znakiem (...) oraz obsługi transakcji dokonywanych przy ich użyciu.

(...) upoważniło pozwaną do akceptowania kart płatniczych i wydawania towarów oraz realizowania usług na warunkach bezgotówkowych użytkownikom kart płatniczych i zobowiązało się wobec pozwanej do rozliczania transakcji dokonywanych przy użyciu kart płatniczych. Pozwana zobowiązała się do ponoszenia opłaty, naliczonej według załącznika nr 3, zgodnie z którym (...) naliczy opłatę od wartości każdej transakcji płatniczej.

Zgodnie z § 8 ust. 18 umowy wszelkie czynności określone w umowie, jak również prawa i obowiązki wynikające z umowy eService wykonuje w imieniu (...) w oparciu i na podstawie umowy podpisanej z (...).

dowód: umowa z dn. 03.04.2013 roku /k. 56-64 akt sprawy/.

W dniu 10.12.2015 roku pomiędzy Centrum (...) Sp. z o.o. z siedzibą w W. oraz (...) Sp. z o.o. S.K.A. z siedzibą w W. doszło do zawarcia umowy cesji wierzytelności. Z załącznika nr 1 wynikało, że na liście wierzytelności ujęto wierzytelność wobec Sklep (...), oznaczając adres, nr telefonu i NIP.

dowód: umowa cesji wierzytelności z 10.12.2015 r. z załącznikiem /k. 18 – 22/.

Pismem z dnia 18.12.2015 r. (...) S. z o.o. S.K.A. z siedzibą w W. zawiadomił J. C. o sprzedaży wierzytelności której podstawą są faktury (...) z dnia 31.05.2015 r., (...) - (...) z dnia 28.02.2015 r., (...) - (...) z dnia 31.01.2015 r., (...) - (...) z dnia 31.12.2014 r.

dowód: zawiadomienie o sprzedaży wierzytelności /k.24/.

Sąd zważył, co następuje:

Powództwo nie zasługiwało na uwzględnienie.

W ocenie Sądu strona powodowa nie wykazała swej legitymacji materialnej czynnej w niniejszej sprawie.

Przystępując do oceny zasadności żądania powódki Sąd zważył w pierwszej kolejności, że aby ochrona prawna pewnych praw lub stosunków prawnych w drodze konkretyzacji norm prawa materialnego mogła być przez sąd udzielona, po pierwsze musi być żądana na rzecz osoby, której służy dane uprawnienie materialne wobec innej osoby, po wtóre – z żądaniem udzielenia tej ochrony musi wystąpić osoba do tego uprawniona. Sprawa cywilna dotycząca określonego stosunku prawnego nie może być wszczęta przez jakikolwiek podmiot prawny, lecz jedynie przez podmiot (lub grupę podmiotów) określony, który ma do tego uprawnienie. To uprawnienie do poszukiwania ochrony prawnej w konkretnej sprawie nazywane jest legitymacją procesową. Legitymacja procesowa czynna to uprawnienie przysługujące powodowi do wszczęcia i prowadzenia procesu (patrz: Postępowanie Cywilne, Jerzy Jodłowski, Zbigniew Resich, Jerzy Lapierre, Teresa Misiuk-Jodłowska, Karol Weitz, Wydawnictwo Prawnicze LexisNexis, Warszawa 2007).

Stanowczego podkreślenia przy tym wymagało, że w myśl ogólnej zasady wyrażonej w art. 6 kc ciężar udowodnienia faktu spoczywa na osobie która z faktu tego wywodzi skutki prawne. Zgodnie z obowiązującą procedurą cywilną nie do sądu należy zarządzanie dochodzeń w celu uzupełnienia lub wyjaśnienia twierdzeń stron i wykrycia środków dowodowych pozwalających na ich udowodnienie. Innymi słowy sąd nie jest zobowiązany do przeprowadzania z urzędu dowodów zmierzających do wyjaśnienia okoliczności spornych dla rozstrzygnięcia sprawy (art. 232 kpc). Obowiązek przedstawiania dowodów spoczywa bowiem na stronach (art. 3 kpc), a ciężar udowodnienia faktów mających dla rozstrzygnięcia sprawy istotne znaczenie (art. 227 kpc) spoczywa na tej stronie, która z faktów tych wywodzi skutki prawne.

Zarówno w pozwie wniesionym w elektronicznym postępowaniu upominawczym, jak i w pozwie wniesionym na urzędowym formularzu przed Sądem Rejonowym w Słupsku, strona powodowa wskazywała, że źródłem jej roszczenia jest umowa o przyjmowanie zapłaty przy użyciu kart płatniczych, zawarta w dniu 03.04.2013 roku **pomiędzy (...) Bankiem (...) Spółką Akcyjną** z siedzibą w W. a J. C.. Powód wywodził przy tym istnienie swej legitymacji czynnej do dochodzenia roszczeń wynikających z tego zobowiązania z faktu zawarcia z podmiotem: **Centrum (...) Sp. z o.o. z siedzibą w W. umowy cesji wierzytelności** w dniu 10.12.2015 r. Powód dowodził swych twierdzeń za pomocą dokumentu umowy cesji oraz załącznika, z którego wynikało, iż nabył wierzytelność wobec J. C.. /k.4 akt/.

Zapisy przedkładanych umów prowadziły zatem do wniosku, iż powód - na podstawie umowy cesji z 10.12.2015r. - nabył wierzytelności od innego podmiotu, niż (...) Bank (...) Spółką Akcyjną z siedzibą w W., będącego stroną umowy zawartej z powódką w dniu 03.04.2013 roku, stanowiącej podstawę dla roszczeń powoda.

Jak wynika z umowy z 03.04.2013r. zawartej z pozwaną, przedstawiciele cedenta - Centrum (...) Sp. z o.o. z siedzibą w W. – jedynie reprezentowali (...) Bank (...) Spółką Akcyjną przy zawieraniu ww. umowy jako pełnomocnicy, zaś eService wszelkie czynności wykonywał w imieniu (...).

Zgodnie z treścią art. 95 § 2 kc czynność prawna dokonana przez przedstawiciela w granicach umocowania pociąga za sobą skutki bezpośrednio dla reprezentowanego. W konsekwencji nieuchronnym był wniosek o braku legitymacji czynnej powoda, którą wywodził z umowy cesji zawartej z innym podmiotem, aniżeli strona umowy zawartej z pozwaną.

Z treści postanowień § 8 ust. 20 umowy o przyjmowaniu zapłaty przy użyciu kart płatniczych wynikało wprawdzie, iż pozwana wyraziła zgodę na przeniesienie przez (...) praw i/lub obowiązku wynikających z umowy na inny podmiot, jednakże powód nie złożył wniosków dowodowych dla wykazania, że (...) przeniósł wierzytelność wobec pozwanej na Centrum Elektronicznych Usług (...). Tym samym nie wykazał więc w sposób należyty, iż nabył wierzytelność od uprawnionego podmiotu.

Sąd nadto zważył, że ani z umowy cesji wierzytelności, ani załącznika nr 1 nie wynika, iż umową cesji została objęta wierzytelność z tytułu umowy o przyjmowaniu zapłaty przy użyciu kart płatniczych. Załącznik wskazuje bowiem na

dane osobowe pozwanej, nie wskazuje natomiast numeru umowy, ani numeru faktur, ani wysokości przenoszonej wierzytelności.

W piśmiennictwie podkreśla się, że aby wierzytelność mogła być przedmiotem przelewu, musi być w dostateczny sposób oznaczona, zindywidualizowana – poprzez dokładne określenie stosunku zobowiązaniowego, którego elementem jest zbywana wierzytelność (zob. J. Mojak (w:) Kodeks (w:) Kodeks cywilny. Komentarz, t. II, pod red. K. Pietrzykowskiego, Warszawa 2009, s. 135; K. Zagrobelny (w:) Kodeks..., s. 918).

Podzielając w zupełności przytoczone stanowisko Sąd zważył, że strona powodowa nie wykazała istnienia swej legitymacji materialnej czynnej również dlatego, że objęta umową cesji wierzytelność nie była w wystarczający sposób zindywidualizowana.

Mając to na uwadze powyższe Sąd orzekł jak w sentencji wyroku.